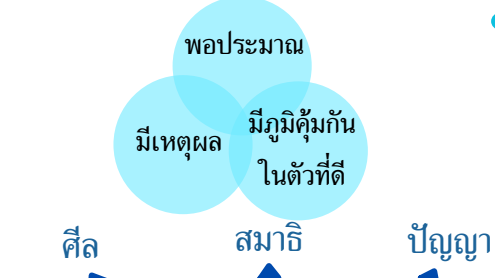

สรุปปรัชญาพื้นฐานเกี่ยวกับความพอเพียงและวิถีไทย

ปรัชญา
วิชาว่าด้วยหลักแห่งความรู้และความจริง

พอเพียง ความสมบูรณ์ของชีวิต, สมดุลภาพในการดำรงชีวิต

หลักธรรมมัชฌิมาปฏิบัติ
เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นอริยสัจข้อที่ 4

มรรค 8
เห็นชอบ/ดำริชอบ/วาจาชอบ/กระทำชอบ
เลี้ยงชีพชอบ/พยายามชอบ/ระลึกชอบ/จิตมั่นชอบ

คำสอน(พุทธพจน์)ที่สัมพันธ์กับการดำรงชีวิตที่พอเพียง

- ธรรมสำหรับตนเอง
 - ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน
 - ปฏิบัติด้วยสติปัญญา ความเพียรพยายาม
- ธรรมสำหรับผู้ครองเรือนและเป็นพลเมืองที่ดี
 - ยึดหลักธรรมการเป็นผู้ครองเรือนที่สมบูรณ์
- ธรรมสำหรับการบริหารจัดการและความเข้าใจหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
 - รักษาความสัจ/รู้จักข่มใจตัวเอง/ความอดทน/การละความชั่ว/การเสียสละ/ความเมตตา/ความสามัคคี/ความสุจริต/ความเที่ยงธรรม/ส่งเสริมคนดี

รากฐานที่แข็งแรง มั่นคง สมบูรณ์ และสมดุล
ประเทศอยู่เย็นเป็นสุข กินดีอยู่ดี มีภูมิคุ้มกัน มั่งคั่ง ยั่งยืน เจริญรุ่งเรือง

ทรัพยากรถูกนำมาใช้อย่างคุ้มค่า
แตกต่างกันไปตามยุคสมัยตามสมัย
การเมืองถูกท้าทายระบบใหม่ๆ
มีความทันสมัยมากขึ้น
ซับซ้อนมากขึ้น
สังคม เศรษฐกิจ การเมืองสิ่งแวดล้อมไทย

วิถีชีวิตความเป็นไทย/วัฒนธรรมไทย
สิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงปรับปรุงและสร้างขึ้นเพื่อความเจริญงอกงามพัฒนาคุณภาพชีวิตในสังคม เป็นสิ่งที่ร่วมกันถ่ายทอดกันได้

- คุณธรรม** ทศนคติ วัฒนธรรม ค่านิยม
- ประเพณี**
- สังคมชนบท**
 - ครอบครัวมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น
 - ช่วยกันทำงาน เช่น ทำอาหารกินเอง
 - ยึดมั่นประเพณีเดิม
 - ระดับการศึกษาเทคโนโลยีไม่สูง
 - ความสัมพันธ์ไม่เน้นเงินตรา เน้นมิตรภาพ ช่วยเหลือเกื้อกูล ใจกว้าง รู้จักบุญคุณ รักญาติพี่น้อง
- สังคมเมือง**
 - ติดต่อกันตามหน้าที่
 - มีความหลากหลายทางอาชีพ
 - ให้ความสำคัญวัตถุนิยม
 - มีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆด้าน
 - อยู่ภายใต้การแบ่งงานกันทำ
 - อาศัยความรู้กันและกันในการทำงาน